

[Erhard Jakobsen.]

ning, nemlig de mere end 65-årige. Man har overhovedet ikke forstået perspektivet i dette lovforslag. Det tager ikke blot sigte på at hjælpe dem, der nu er 65 år. Nej, den lønmodtager, der i 50 års alderen tager springet og vover at anskaffe sig et hus, får, når dette lovforslag er gennemført, og såfremt hans kommune følger det op, sikkerhed for, at han aldrig nogen sinde behøver at gå fra sit hus. Det giver ham sikkerhed allerede den dag, han køber hus, og det vil i høj grad influere på mange almindelige menneskers overvejelser af, om de kan tillade sig at anskaffe sig et hus eller ej. Det er ingenlunde en lille kreds. Det er en stor kreds.

Dernæst fremføres et argument, som ganske simpelt må være helt forkert. Det er derfor meget beklageligt, at det fremkommer i en officiel udtalelse fra et officielt organ. Man påstår, at såfremt lovforslaget gennemføres, kan der blive tale om, at folk bliver boende i relativt store boliger. Lad os dog lige betænke, at det her drejer sig om mindstbemidlede husejere. Hvor mange af dem bor i relativt store boliger? De bor i små bungalows rundt omkring.

Endelig kan det dog ikke være kommunernes og et officielt kommunalt organs sag at modvirke de bestræbelser, som den højtærede socialminister gennem omsorgsloven klart har givet udtryk for, nemlig at det gælder om at bevare de ældre medborgere så længe som muligt i deres vante omgivelser, hvad enten dette er den lejlighed, de har boet i i mange år, eller det hus, de har boet i i mange år. Det er dog ikke et kommunalt organs opgave at tage til orde mod en sådan almindelig politik, der er udtalt i en lov, der er vedtaget herinde.

Så kommer der noget, der ikke er mere rigtigt. Man finder det endvidere meget vanskeligt — hedder det i udtalelsen — at overskue de økonomiske konsekvenser for kommunerne af lovforslagets gennemførelse. Jeg kunne godt lide at vide, hvorfra disse tre organisationer har bemyndigelse til på kommunernes vegne at tage stilling til og foretage økonomiske overvejelser. Lovforslaget overlader det jo til hver enkelt kommune selv at bestemme, om man vil sætte ordningen i kraft eller ej. Det kan aldrig blive hverken Købstadforeningen eller andre, der på kommunernes vegne skal gøre sig disse

overvejelser. Det må den enkelte kommune selv om. Denne organisation såvel som folketinget kan altså ganske lade disse overvejelser ligge, da den kommune, som ikke mener, at den har råd til at lave denne ordning, efter lovforslaget blot kan lade være dermed. Det er urimeligt at føre argumentation på en sådan måde og et sådant plan.

Der er dog én ting til, som er helt forkert. Man siger, at foranstaltningen er af socialpolitisk karakter. Det er fremgået af alt ved lovforslagets fremsættelse og senere, at der ikke er tale om at give understøttelse. Der er ikke tale om at give hjælp med andre menneskers penge til denne gruppe af borgere. Der er tale om — for en gangs skyld — at udnytte en fordel ved inflationen, nemlig den, at de pågældendes huse bliver mere og mere værd. Denne fordel udnytter man i deres egen interesse til at fritage dem for nogle forpligtelser, som man passende kan lade værdistigningen betale for dem. Det er altså ikke understøttelse. Det er ikke socialpolitik, og det er temmelig skrapt, at et kommunalt organ på dette plan udtaler sig herom på denne måde uden at have undersøgt sagen til bunds.

Jeg kan tænke mig, at det er dette, der er baggrunden for, at de ærede medlemmer hr. Thisted Knudsen og hr. Gottschalck-Hansen, hvis sociale sindelag jeg udmærket kender og værdsætter højt, er kommet ind på denne sag, og jeg håber, at de, selv om de nu ved anden behandling og senere ved tredje behandling vil stemme imod, alligevel inderst inde vil være enige med mig i, at denne lov i værste fald ikke kan gøre nogen som helst fortræd. Om den gør nogen gavn, kan man jo overlade til de kommuner, der vælger at benytte loven eller ikke at benytte den, at vurdere. Det ville klæde folketingsmænd at tage denne stilling over for det kommunale selvstyre.

Thisted Knudsen: Man kan ikke andet end beundre det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen. For det første er det en blomst i knaphullet — jeg misunder ham den ikke — for det andet har det ærede medlem jo gjort en meget betydelig indsats for at nå hertil.

Jeg forstår egentlig udmærket, at det ærede medlem er utilfreds med den skrivelse, som de kommunale organisationer har tilstillet den højtærede indenrigsminister, og